

KAPITOLA JEDNA

HYPERPROSTOR. *LEGACY RUN*

3 hodiny do nárazu

Všechno je v pořádku.

Kapitánka Hedda Casset si už podruhé prohlédla údaje a displeje zabudované do velitelského sedadla. Vždycky je kontrolovala aspoň dvakrát. Měla za sebou více než čtyři desetiletí létání a soudila, že dvojitá kontrola je z velké části důvodem, proč je stále ještě naživu. Druhý pohled potvrdil vše, co viděla už dříve.

„Všechno je v pořádku,“ řekla tentokrát nahlas a oznámila to posádce na můstku. „Čas na mé obchůzky. Poručíku Bowmane, můstek je váš.“

„Rozumím, kapitánko,“ odpověděl její první důstojník a vstal ze svého sedadla, aby si mohl sednout na to její, dokud se nevrátí ze své večerní kontroly.

Ne každý kapitán dálkového frachtáku řídil svou loď jako vojenské plavidlo. Hedda viděla hvězdné lodě s rezavou podlahou, prosakujícími trubkami, prasklinami v průzorech kokpitu, opomenutími, která jí drásla srdce. Ale Hedda Casset začala svou kariéru stíhací pilotky u Malastarsko-sullustského společného operačního svazu, který udržoval pořádek ve svém malém sektoru na hranici Středního okraje. Začala létat v Incom

Z-24, jednomístné stíhače, které všichni říkali Bzučivka. Většinou šlo o bezpečnostní mise, lov pirátů a podobně. Nakonec se ale vypracovala na velitelku těžkého křižníku, jednoho z největších plavidel ve flotile. Dobrou prací k dobré kariéře.

Mallustský svaz opustila s poctami a získala práci kapitánky obchodních plavidel pro Bynein cech – což byla její verze důchodového odpočinku. Více než třicet let v armádě však znamenalo, že pořádek a disciplínu neměla jen v krvi – ony *byly* její krvi. Proto každé lodi, se kterou teď létala, velela, jako by se s ní chystala vybojovat rozhodující bitvu proti armádě Huttů, i kdyby přepravovala jen náklad ogrutích kůží z planety A na planetu B. A loď *Legacy Run* nebyla výjimkou.

Hedda vstala, přijala a opětovala úsečné zaslutování poručíka Jary Bowmana. Protáhla se a cítila, jak jí obratle v páteři zaloupaly a zakřupaly. Příliš mnoho let hlídkování v malých kokpitech, příliš mnoho manévřů při velkém přetížení – někdy v boji, někdy jen proto, že se díky nim cítila naživu.

Skutečným problémem, pomyslela si, když si zastrkávala zbloudilý pramen šedivých vlasů za jedno ucho, *je příliš vysoký věk*.

Odešla z můstku, opustila precizní stroj své velitelské paluby a kráčela stísněnější chodbou do většího, chaotičtějšího světa *Legacy Run*. Loď, modulární transportní frachták třídy A vyrobený v Kaniff Yards, byla nejméně dvakrát starší než Hedda. Překročila svou ideální provozní životnost, díky řádné údržbě a pravidelnému servisu, kterých se jí dostávalo, však dokonale vyhovovala bezpečnostním parametrům. Její kapitánka na to dohlížela.

Legacy Run byla víceúčelová loď, určená jak pro náklad, tak pro pasažéry – proto se v jejím označení používalo slovo „modulární“. Většinu konstrukce plavidla zabíral jediný gigantický oddíl ve tvaru dlouhého trojúhelníkového hranolu se strojnou na zádi, můstkem vpředu a zbytkem prostoru vyhrazeným pro náklad. Z centrální „páteře“ vyčnívala v pravidelných intervalech dutá nosná ramena, k nimž bylo možné připojit další menší moduly. Loď jich dokázala nést až 144, každý z nich se dal přizpůsobit, aby zvládl pojmout všemožné druhy nákladu, které galaxie nabízela.

Heddě se líbilo, že loď může přepravovat prakticky cokoli. Znamenalo to, že člověk nikdy přesně neví, co naloží a jaké podivné výzvě bude čelit při další zakázce. Jednou byla polovina nákladového prostoru v hlavní sekci přestavěna na obrovskou vodní nádrž k přepravě gigantického šavlorybce z bouřných moří na Tibrinu do soukromého akvária hraběnky na Abregado-rae. Hedda a její posádka rybu bezpečně dopravily na místo – nebyl to nejsnazší úkol. Ještě těžší však bylo dostat šavlorybce zpět na Tibrin o tři cykly později, když ten zatracený tvor onemocněl, protože hraběncini lidé netušili, jak se o něj starat. Hraběnce ovšem musela přičíst k dobru, že zaplatila plnou cenu, aby poslala šavlorybce domů. Spousta lidí, zejména šlechticů, by ho nechala prostě uhynout.

Tenhle let byl ve srovnání s tím úplně snadný. Nákladové sekce *Legacy Run* byly asi z osmdesáti procent naplněny osadníky, kteří mířili z přelidněných světů v Jádře a Koloniích na Vnější okraj a hledali tam nový život, nové příležitosti a novou oblohu. S tím by se dokázala ztotožnit. Hedda Casset byla v pohybu celý život. Domnívala se, že tak i zemře, bude se dívat ven průzorem a doufat, že její oči spočinou na něčem, co ještě nikdy neviděla.

Protože se jednalo o dopravní let, byla většina lodních modulů v základní konfiguraci pro cestující s neoddělenými sedadly, která se dala rozložit na postele, teoreticky dostatečně pohodlné na spaní. Byla tu hygienická zařízení, sklady, pár holoobrazovek, malé kuchyňky a jinak nic. Pro osadníky, kteří byli ochotni zaplatit za větší komfort a pohodlí, měly některé moduly autokantýny obsluhované droidy a soukromá spací kupé, takových ale moc nebylo. Tihle lidé byli skromní. Kdyby měli kredity, pravděpodobně by nemířili budovat budoucnost na Vnější okraj. Temná hranice galaxie byla místem vzrušujících i smrtících výzev. Popravdě, spíš smrtících než vzrušujících.

Dokonce i cesta tam je ošidná, pomyslela si Hedda a její pohled přitahoval vír hyperprostoru před velkým oknem, kolem kterého náhodou procházela. Odtrhla od něj oči, protože věděla, že kdyby se jím nechávala unést, mohla by tam klidně prostát dvacet minut. Hyperprostoru se nedalo věřit. Byl užitečný, to jistě, dostal vás tam i zpět, byl klíčem k rozšíření

Republiky z Jádra, ale nikdo mu ve skutečnosti doopravdy nerozuměl. Kdyby váš navidroid špatně spočítal souřadnice, třeba jen o maličko, mohli jste skončit mimo vyznačené trasy, hlavní tepny veškerého hyperprostoru, a mohli jste se tak ocitnout na temné stezce vedoucí kdoví kam. Stávalo se to i na frekventovaných hypertrasách poblíž galaktického centra a tady venku, kde prospektoři zmapovali sotva několik tras... nu, museli jste se hlídat.

Vyhнала obavy z hlavy a pokračovala v cestě. Bylo pravdou, že *Legacy Run* se v současné době řítí po často využívané, nejznámější cestě vstříc světům Vnějšího okraje. Loď se po této hypertrase pohybovaly neustále v obou směrech. Nebylo třeba dělat si starosti.

Ale více než devět tisíc osob na téhle lodi spoléhalo na to, že je kapitánka Hedda Casset bezpečně dostane na místo určení. Proto si starosti dělala. Byla to její práce.

Hedda vyšla z chodby, vstoupila do centrálního trupu a ocitla se ve velké kruhové hale, na otevřeném místě vynuceném konstrukcí lodi, jež se stalo jakýmsi neoficiálním společenským prostorem. Skupina dětí si tu kopala s míčem, zatímco dospělí postávali a klábosili poblíž; všichni se sem přišli na chvíli protáhnout ze stísněných modulů, kde trávili většinu svého času. Hala nebyla nijak zařízená, byl to jen holý spojovací uzel, kde se stýkalo několik krátkých chodeb – ale bylo v ní čisto. Loď zaměstnávala – na naléhání své kapitánky – automatizovanou údržbářskou četou, která udržovala interiéry lodi hygienicky čisté. Jeden z údržbářských droidů si právě v té chvílirazil cestu podél stěny a vykonával jeden z nekonečných úkolů, které vyžadovala loď o velikosti *Legacy Run*.

Chvíli si tu skupinku prohlížela – asi dvacet osob různého věku a z několika různých světů. Samozřejmě tu byli lidé, ale také několik čtyřrukých, srstí pokrytých Ardennianů, rodina Givinů s výraznými trojúhelníkovými očima, a dokonce i jeden Lannik se svrastělým obličejem, kšticí vlasů na temeni hlavy a obrovskými, ze spánků vyčnívajícima špičatýma ušima – ty jste moc často neviděli. Ale bez ohledu na planetu původu to všechno byly jen obyčejné bytosti, které čekaly, až budou moct začít nový život.

Jedno z dětí zvedlo zrak.

„Kapitánko Casset!“ zvolal lidský chlapec s olivovou pletí a zrzavými vlasy. Zнала ho.

„Ahoj, Serji,“ pozdravila. „Jak se daří? Všechno v pořádku?“

Ostatní děti si přestaly hrát a seběhly se kolem ní.

„Hodily by se nějaké nové holofilmy,“ řekl Serj. „Už jsme viděli všechno, co je v systému.“

„Co máme, to máme,“ odpověděla Hedda. „A přestaňte se snažit nabourat se do archivu, abyste se mohli dívat na nepřístupné tituly. Myslíš, že to nevíš? Tohle je moje loď. Víš o všem, co se na *Legacy Run* šustne.“

Naklonila se dopředu.

„O všem.“

Serj se začervenel a rozhlédl se po svých kamarádech, které najednou něco zaujalo na jinak naprosto nezajímavých stěnách, podlaze a stropě haly.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekla a narovнала se. „Chápu to. Tohle je vcelku nudný let. Nebudeš mi věřit, ale za chvíli, až tě rodiče nechají orat pole, stavět ploty nebo bojovat s rancory, budeš ještě rád vzpomínat na chvíle strávené na téhle lodi. Jen odpočívajte a užívejte si to.“

Serj obrátil oči v sloup a vrátil se k improvizované míčové hře, kterou s ostatními dětmi vymyslel.

Hedda se usmála, obešla halu a při tom kývala na pozdravy nebo prohodila pár slov. Lidé. Někteří pravděpodobně dobří, jiní špatní, ale pro několik dalších dní to byli její lidé. Tyhle lety milovala. Bez ohledu na to, co se v životech těch bytostí dělo, mířily k Okrají, aby si splnily své sny. Byla toho součástí a to jí dělalo dobře.

Republika kancléřky Soh nebyla dokonalá – taková nebyla žádná vláda a nikdy být nemohla –, ale představovala systém, který dával lidem prostor ke snění. Ne, ještě lépe. Podporovala sny, velké i malé. Republika měla své vady, ale věci mohly být ve skutečnosti sakra horší.

Heddina obchůzka trvala přes hodinu – prošla prostory pro cestující, zkontrolovala také zásilku superchlazené tekuté tibanny, aby se ujistila, že těkává hmota je řádně uzamčena (byla), zkontrolovala motory (všechno v pořádku), zjistiла stav oprav systému recirkulace lodního prostředí

(pokračovaly, a probíhaly hladce) a ujistila se, že zásoby paliva jsou pro zbytek cesty stále více než dostatečné i s pohodlnou rezervou (byly).

Legacy Run byla přesně taková, jakou si ji přála mít. Drobný, dobře udržovaný svět v divočině, vřelá bublina bezpečí zatlačující prázdnotu. Nemohla se zaručit za to, co tyto osadníky čekali, až se rozptýlí po Vnějších okraji, ale hodlala se postarat o to, aby se tam dostali živí a zdraví.

Hedda se vrátila na můstek. Poručík Bowman vyskočil na nohy hned, jak ji spatřil vejít.

„Kapitánka na můstku,“ hlásil a ostatní důstojníci se postavili do pozoru.

„Děkuji, Jary,“ řekla Hedda, když její zástupce ustoupil a vrátil se na své místo.

Hedda se uvelebila na velitelském sedadle, automaticky překontrolovala displeje a zapátrala po čemkoli nezvyklém.

Všechno je v pořádku, pomyslela si.

KTANG. KTANG. KTANG. KTANG. Hlasitý a neodbytný poplach. Světlo na můstku se přehouplo do nouzové konfigurace a ponořilo vše do rudé. Víření hyperprostoru za předním průzorem vypadalo podivně. Možná to bylo tím nouzovým osvětlením, ale mělo... načervenalý nádech. Vypadalo... odporně.

Hedda cítila, jak se jí zrychluje tep. Její mysl se bez uvažování přepnula do bojového režimu.

„Hlášení!“ vyštěkla a očima těkala po svých obrazovkách, aby našla zdroj poplachu.

„Kapitánko, za poplach může navipočítač,“ zavolal její navigátor, kadet Kalwar, mladý Quermian. „Na hypertrase něco je. Přimo před námi. Je to velké. Náráz za deset vteřin.“

Kadet mluvil klidně a Hedda na něj byla pyšná. Nejspíš nebyl o moc starší než Serj.

Věděla, že situace je bezvýchodná. Hypertrasy byly prázdné. A právě o to šlo. Nedokázala by ze sebe vysypat všechny vědecké poznatky, ale věděla, že na zmapovaných trasách ke kolizím ve světelných rychlostech prostě nedochází. Bylo to „matematicky absurdní“, jak se o tom vyjadřovali strojní inženýři.

Hedda létala v hlubokém vesmíru dost dlouho na to, aby věděla, že nemožné věci se dějí pořád. Každý zatracený den. Věděla také, že deset vteřin není při rychlosti, jakou *Legacy Run* letěla, vůbec žádný čas.

Hyperprostoru se nedá věřit, pomyslela si.

Hedda Casset zmáčkla dvě tlačítka na velitelské konzoli.

„Všichni se držte,“ řekla klidným hlasem. „Přebírám řízení.“

Z opěrek kapitánského sedadla vyskočily dvě pilotní páky a Hedda je uchopila, každou do jedné ruky.

Počkala jeden nádech a pak začala pilotovat.

Legacy Run nebyla žádná Bzučivka Incom Z-24, ani jeden z nových republikových Longbeamů. Létala už přes sto let. Byla to nákladní loď na konci své provozní životnosti, ne-li po ní, s plným nákladovým prostorem a motory určenými pro pomalé, postupné zrychlování, zpomalování a přistávání ve vesmírných přístavech a na orbitálních překladištích. Manévrovalo se s ní asi jako s měsícem.

Legacy Run nebyla žádná válečná loď. Ani zdaleka. Ale Hedda s ní tak letěla.

Viděla překážku, která jim stála v cestě, očima a instinkty pilotky stíhačky, viděla, jak se přibližuje neuvěřitelnou rychlostí, dost velkou na to, aby se její loď i ta věc rozpadly na atomy a prach navěky unášené hypertrasou. Nebyl čas se tomu vyhnout. Loď se nemohla otočit. Nebyl prostor a nebyl čas.

Ale kapitánka Hedda Casset byla u kormidla a svou loď nehodlala zklamat.

Drobný pohyb levou řídicí pákou, větší otočení pravou, a *Legacy Run* se pohnula. Víc, než chtěla, ale ne méně, než její kapitánka věřila, že může. Obrovský frachták proklouzl kolem překážky, která jim stála v cestě. Ta věc kolem jejich trupu proletěla tak blízko, že Hedda málem cítila, jak jí čechrá vlasy, navzdory mnoha vrstvám kovu štítů mezi nimi.

Ale byli naživu. Žádný náraz. Loď byla živá.

Hedda bojovala s turbulencí, hledala si cestu mezi rozeklanými hrboly a vlnkami, přivírala oči, nepotřebovala vidět, aby mohla letět. Loď zasténala, jak si její konstrukce postěžovala.

„Ty to dokážeš, děvče,“ řekla nahlas. „Jsme páreček mrzutých starých dam, to je jasné, ale obě před sebou máme ještě kus života. Starala jsem se o tebe zatraceně dobře a ty to víš. Nezklamu tě, když ty nezklameš mě.“

Hedda svou loď nezklamala.

To ona zklamala ji.

Sténání přetěžovaného kovu se změnilo v ryk. Vibrace při průletu lodi vesmírem nabraly nový ráz, který Hedda cítila už tolikrát předtím. Byl to pocit, který se dostavoval, když se loď dostala za hranice svých možností, ať už proto, že utrpěla příliš velké poškození v přestřelce, nebo jako v tomto případě, když od ní chtěla, aby provedla manévr, který nemohla zvládnout.

Legacy Run se trhala na kusy. Zbývalo jí nanejvýš pár vteřin.

Hedda otevřela oči. Pustila ovládací páky a vytukala na své konzoli povely, kterými aktivovala štíty přepážek, jež oddělovaly každý nákladní modul pro případ katastrofy. Doufala, že by snad mohla dát některým lidem na palubě šanci. Představila si Serje a jeho přátele, kteří si hráli ve společenském prostoru, jak se před nimi zavírají nouzové dveře u vchodu do každého modulu pro cestující a možná je uvězňují na místě, kde bude za chvíli jen vakuum. Doufala, že děti utekly za rodinami, když se rozezněl poplach.

Nevěděla to.

Prostě to nevěděla.

Hedda upřela oči na svého prvního důstojníka, který na ni zíral a věděl, co se stane. Zasalutoval.

„Kapitánko,“ řekl poručík Bowman, „bylo mi c–“

Můstek se roztrhl.

Hedda Casset zemřela, aniž se dozvěděla, jestli vůbec někoho zachránila.